

[Holger Eriksen.]

tjente det ikke til at fremme vor Konkurrenceevne. Hvis det ærede Medlems Ønske om at komme Prisloven til Livs blev opfyldt, tjente det heller ikke Formaalet, for afskaffer man den, faar man stigende Priser og altsaa ogsaa højere Prisniveau. Men det ærede Medlem kender naturligvis et Universalmiddel, som ikke udtrykkelig blev nævnt, men som sikkert laa bag ved det hele, og det er Nedsættelse af Arbejdslønnen. Gud bevares, saadan noget siger man ikke. Man søger blot at tilrettelægge den økonomiske Udvikling saaledes, at det kommer til at staa som den eneste Udgang. Det kom ogsaa frem i det ærede Medlems Udtalelser om Saneringen og om, at Finansministeren ikke skulde være tilbageholdende med at betale en høj Rente for de Penge, der bindes.

Der er det mærkelige ved Saneringen, at da der var Tale om Eengangsskat, var de Konservative meget tilbageholdende, men nu, hvor de mener at den er lagt paa Hylden, og hvor de tror, at Pengekapitalen er uden for Fare, saa vil de helst ikke tale om andet. Det faktiske er, at vi under Krigen her i vort Land i meget høj Grad fik forøget vor Pengekapital, uden at det modsvarede af en tilsvarende Vækst af vor Realkapital. Skulde vi have saneret paa et regulært Grundlag, var det eneste rationelle, at man havde fjernet denne falske Pengekapital. Det gjorde man ikke, og nu bagefter kommer man og taler om, at den skal bindes og bindes saaledes, at Staten betaler for Bindingen, og der skal betales en meget høj Rente, helst saa høj som overhovedet mulig. Og hvad er det, der sker derved? Nationalindkomsten maa jo helst fordeles mellem den arbejdsfrie Indtægt og den Indtægt, som er fremkommet ved, at man har fremstillet Værdierne. Jo flere Hundrede Millioner Kroner man flytter over til den arbejdsfrie Indtægt i Form af Udbetaling af Udbytte til dem, der er Ejer af den falske Pengekapital, des mindre bliver der naturligvis til dem, der fremstiller Værdierne.

Kan vi ikke klare os i Konkurrencen, er det rigtigt, at der er to Muligheder: paa den ene Side Arbejdsløshed, paa den anden Side Modernisering og Nedbringelse af Udgifterne. Men det sidste rejser igen Spørgsmaalet, om det skal være Arbejdslønnen eller de arbejdsfri Indtægter, der skal skæres ned. Her er den dybe Skillelinie mellem Socialdemokraterne og det ærede Medlems Parti, for øvrigt ogsaa Venstrepartiet, og jeg tror, det vil blive umuligt at bygge Bro mellem de to Synspunkter.

Det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen mente, at Socialdemokratiet havde skudt over Maalet i sin Oppositionstid. Hvis vort Maal var det samme som det ærede Medlems, er det maaske nok rigtigt, men Socialdemokratiet har tilfældigvis et andet, og jeg kan forsikre, at vi fra Socialdemokratiets Side har været meget paapasselige med i Oppositionstiden ikke at sige andet, end vi til enhver Tid kunde staa ved som Regeringsparti. Det er ogsaa fremgaaet tydeligt af den Tale, den højtærede Statsminister har holdt her i Dag. Naar det ærede Medlem vil tage Krigstidens og Efterkrigstidens Restriktioner som et Bevis for, hvorledes det vil gaa under et socialistisk System, saa maa jeg protestere.

Det gaar altid saadan, at opstaar der Vanskeligheder i Form af Krig eller den Slags Ting, maa det kapitalistiske System erkende, at det ikke duer, og saa indføres der en Række mere eller mindre vidtgaaende Foranstaltninger. De kan undertiden være ubehagelige for Befolkningen, og bagefter siger man saa: Der kan I se, hvorledes det gaar under et socialistisk System! Og man glemmer at fortælle, at det ikke var Ordningerne, der skabte Vanskelighederne, men at man tværtimod indførte Ordningerne for at formindske Vanskelighederne. Der kan ikke med Rette drages nogen Sammenligning mellem Krigstidsrestriktioner og den Plan og Orden i Produktion og Varefordeling, som Socialdemokratiet ønsker at gennemføre.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen var meget vred paa mig. Til daglig kan det ærede Medlem dog godt smile, selv om Smilet er sardonisk, men i Gaar var det hele indædt Forbitrelse. Det ærede Medlem gik endog saa vidt, at han vilde til at give mig Belæring i god Tone og Niveauets rette Højde. Jeg kan dog forsikre, at skulde jeg nogen-Sinde føle Trang til at tage Undervisning paa dette Omraade, saa anbringer jeg mig ikke ved det ærede Medlems Fødder. Jeg kan ogsaa forsikre, at jeg aldeles ikke er vred paa det ærede Medlem til Gengæld. Jeg ved — som den højtærede Statsminister sagde —, at han gør, hvad han skal. Han arbejder systematisk for at opretholde Splitelse i Arbejderklassen ganske uden Hensyn til, om det svækker Klassen som saadan. Han gør det ikke engang med Beklagelse, men ud fra det Synspunkt, at enhver Forbedring af Arbejderklassens Forhold svækker Kommunisternes Mulighed for at samle Stemmer, medens derimod øget Fattigdom vel giver en vis Chance for den Desperation,